

Ralf Mohren

Afslag Herberg
De Troost

Uitgeverij Carrera, Amsterdam 2012

Voor James

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Van Gelderen
Literair Agentschap te Amsterdam.

© 2012 Ralf Mohren

© Uitgeverij Carrera, Amsterdam 2012

Omslagontwerp Riesenkind

Omslagbeeld en auteursfoto Laura Schapendonk Fotografie

Foto binnenflap John Geven

Typografie Perfect Service

ISBN 978 90 488 1637 8

NUR 400

www.uitgeverijcarrera.nl

www.herbergdetroost.nl

Carrera is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv.

'Oeit waer ik schriever dan bin ik nooit mier allien.'

Jack Poels

DEEL 1

De fotograaf rijdt een Saab. Ik kijk uit het raam en zie afslag 38. Helden. Sevenum. Daaronder attractiepark Toverland. We zijn op weg naar Broekhuizenvorst, naar boerderij Lignum Antiquum: een antiekwinkel en woonhuis ineen. Daar vindt straks een persconferentie plaats over Herberg De Troost, het nieuwe project van Jack Poels en Tren van Enkevort. Ik mag Jack Poels interviewen. Voor de persconferentie heb ik geen uitnodiging.

De fotograaf verandert van snelweg. We rijden een stukje over de A73, wat betekent dat we er nu echt bijna zijn. Ik wrijf in mijn handen, die klam aanvoelen. Ik verman me. Dit is leuk, dit is wat ik wilde. Bovendien ben ik goed voorbereid. Ik ken Jack Poels. Zijn teksten kan ik dromen en ik heb goed nagedacht over de vragen die ik wil stellen. Maar toch – het is wél Jack Poels. Hij lijkt sympathiek, maar of dat ook zo is, moet nog blijken. Misschien vind ik dat nog wel het belangrijkste en ben ik daarom zo gespannen.

Het is halfvier wanneer we de parkeerplaats achter Lignum Antiquum opdraaien. De keuze voor deze boerderij is een bewuste, want in maart treedt Herberg De Troost hier voor het eerst op. Naast ons stopt een auto, waar twee jongens uitstappen. Een van hen tilt, met een pet scheef op zijn hoofd, een grote box uit de achterbank van de auto. Hij kijkt me vriendelijk aan en vraagt of ik de andere box even voor hem wil dragen. Dat wil ik wel. Graag zelfs, want dan heb ik een functie.

Eenmaal binnen sluiten de jongens de boxen aan. Wij drenten wat rond bij de open haard en ik begin me nu knap ongemakkelijk te voelen. Een grote man met grijze krulletjes zet houten

kistjes met flessen champagne neer in een hoek van de boerderij. Hij loopt naar ons toe en zonder zich voor te stellen zegt hij: 'Dit is weer heel wat anders, hè?' Zijn stem is veel te zacht voor zijn postuur. Ik knik bevestigend. Hij draait zich om en loopt naar de jongens die met de boxen bezig zijn. Met zijn arm geeft hij een aanwijzing.

Ineens zegt de fotograaf: 'Daar heb je ze.'

Ik kijk door de ruit naar buiten en zie een grote grijze Audi Station. Tren van Enkevort stap uit. Jack Poels zie ik nog niet.

Even later staan ze beiden voor ons. Tren neemt het woord. Ik kijk voorzichtig van Tren naar Jack. Tren ziet eruit als Tren. Tijdens een theatertour van Rowwen Hèze liep de band tijdens 'Bestel Mar' het publiek in en toen stond Tren achter me, met zijn accordeon en een grote grijns. Ik ken hem dus van heel dichtbij. Hij klopt. Jack daarentegen is veel groter dan ik dacht. Hij draagt een zwart bloesje met daaroverheen een stevig vest en daarbij heeft hij een baard. Een echte, dus niet zo'n gestileerd hip sijkje. Nee, serieus lange haren aan de kin. Ik vind het nogal wat.

De man met de grijze krulletjes loopt naar Jack en knikt in de richting van zijn kin. 'Wat is dat?' vraagt hij. 'Ik herkende je niet.'

Tren verbreekt mijn gestaar. 'Jullie zijn van *8weekly* toch? Leuk. En jullie hebben mij geloof ik niet nodig?'

Dit interview heb ik aan een vriend van me te danken. Ook aan mezelf trouwens. Die vriend vroeg me of ik zin had om wat voor zijn culturele website te schrijven. Operarecensies. Ik weet bijna niks van opera. 'Dat kun jij best,' zei hij.

Ik stemde toe op voorwaarde dat ik mocht proberen Jack Poels te interviewen over zijn nieuwe project Herberg De Troost. Dat mocht. De week erna legde ik contact met de platenmaatschappij, waarbij ik me niet liet afschepen met een telefonisch interview. Ik beweerde dat ik hem liever *face to face* zou ondervragen omdat ik er dan meer van zou kunnen maken.

Wat dat ‘meer’ precies moet worden, weet ik niet. Dat moet nu gaan blijken.

We lopen naar boven, naar de zolder, en op de trap vraag ik Jack of hij *8weekly* kent. Hij kent het niet. Eenmaal boven aangekomen gaan we zitten en ik leg het opnameapparaatje tussen ons in. Het is de eerste keer dat ik het ding gebruik en ik ben bang dat ik het niet goed aanzet. Jack breekt wat ijs door er ‘test, test’ in te zeggen en ik zie dat de meter uitslaat. Intussen orden ik mijn papieren en graaf ik in mijn hoofd. Ik ben zo met mezelf bezig dat ik mijn gesprekspartner eigenlijk niet zie, een doodzonde voor een interviewer. Wel voel ik dat hij het me niet moeilijk maakt, hij zucht niet, kijkt niet op zijn horloge, maar leunt rustig naar achteren en wacht op wat komen gaat. Hij vindt eigenlijk alles wel goed. Als de fotograaf tussendoor foto’s wil maken is dat prima en wanneer ik het interview in dialect wil doen zegt hij: ‘Wat geej wil.’

Mijn eerste vraag is slecht, want geen vraag, maar een constatering. Wanneer ik mezelf later op band terughoor, schrik ik. Mijn stem is hoger dan normaal en ik zeg met hoorbare vertwijfeling in het lelijkste Geleens dat ik voorhanden heb: ‘Al die verschillende dingen, Jack.’

Ik heb mijn intonatie nog in de vorm van een vraagteken geboetseerd, maar dat heeft niet echt mogen baten, want het blijft even stil aan de andere kant. Dan zegt Jack in zijn dialect van zeventig kilometer verderop: ‘Eh, precies wat geej zegt,’ en hij geeft een opsomming van de verschillende dingen die hij doet. Wat moet hij anders?

Maar toch, naarmate het gesprek vordert, herpak ik me. Ik scoor een paar punten met details die ik weet omdat ik nou eenmaal de gekste dingen onthoud. Ik spring van Rowwen Hèze naar Herberg De Troost en vraag naar de verschillen. Ik laat in een bijzin vallen dat ik ook *Holland America Lijn*, zijn eerdere project, gevolgd heb en vraag door over de gedichten die het uitgangspunt voor deze

plaat waren. Of hij het niet spannend vindt om die als los boekje bij de cd uit te geven. We bevinden ons in een gesprek dat ik gerust geanimeerd durf te noemen.

Na afloop nodigt hij me uit om in maart te komen kijken bij de optredens van Herberg De Troost, hier in deze boerderij. ‘Weeje zien os in mart,’ zegt hij. Of hij dat echt meent of dat het een beleefdheidsopmerking is, kan ik niet inschatten.

Ik ben voldoende bij zinnen om zijn e-mailadres te regelen zodat ik hem het interview vooraf kan toesturen. Dat heb ik in elk geval binnen. Terwijl de fotograaf nog wat foto’s schiet, kijk ik vanaf de zolder de ruimte in, waar inmiddels een klein podiumpje is opgebouwd. De manager zet er flessen Champoels neer: de champagne die Jacks naam draagt. We nemen afscheid en Jack vertrekt naar een andere kamer.

De pers komt zo en Herberg De Troost zal kort optreden. Ik zou het best willen zien en horen, maar ik wil ook terug naar huis en alles even verwerken. In de auto geniet ik na. Tot de twijfel het overneemt.

Ik weet meer over Jack Poels en Herberg De Troost. Maar een gesprek van drie kwartier is natuurlijk bij lange na niet genoeg om het raadsel Poels te ontrafelen. Ik wil meer.

Dat is een nieuwe sensatie. Ik wil namelijk al maanden minder. Veel minder.

Google wijst uit dat de psycholoog een Groninger is en vertelt bovendien dat de beste man probeert de inzichten van Jung en het zenboeddhisme te combineren. Een beetje zen kan dit bevroren lijf misschien ontdooien. Hij is gespecialiseerd in de *Existential-psychologische Bildungs- und Begegnungsstätte* van Graf Karlfried Dürckheim. Ik ken Graf Karlfried Dürckheim niet.

In de wachtkamer liggen stenen op de vensterbank. Ik lees in de *Psychologie* over de ‘weg van je gevoel’. Dan gaat de deur open en roept een lange, magere man met een vriendelijk gezicht me naar binnen. De ruimte is groot. Het is er erg netjes en ook hier zie ik stenen, sommige in een vitrine. Ze lijken me niet heel bijzonder. Subtiële keien, maar nog lang geen edelstenen. Er staan twee stoelen tegenover elkaar.

Voor ik kan gaan zitten, zegt de psycholoog: ‘Kijk maar wat goed voelt. Zet de stoel maar zo dat hij goed in de ruimte staat.’

Ik schuif voor de vorm een beetje met de stoel heen en weer en ga zitten.

‘Zit je goed zo?’

Ik knik.

‘Waar wil je het over hebben?’ zegt hij.

Wekelijks bezoek ik de psycholoog. Wekelijks schuif ik met de stoel voor ik ga zitten. Ik kijk naar de stenen en praat. Daarnaast bezoek ik vier keer per week de sportschool.

‘Je mag er zijn,’ zegt de psycholoog. ‘Vergeet dat niet.’

Ik denk terug aan het interview met Jack Poels. Hij wilde weg

van de snelweg waar hij met zijn bandje al vijftientig jaar overheen jakkert. Met Herberg De Troost wilde hij kijken wat er in de berm groeide en bloeide: de toeristische route nemen, noemde hij het.

Zelf neem ik tegenwoordig ook geregeld de toeristische route, maar dat komt doordat ik een heuse snelwegrijder geworden ben. De snelweg is de snelweg niet meer. Hij is een *no go area* geworden, een reusachtige plak asfalt waarop auto's als insecten krioelen. Bovendien heeft de vangrail een aanzuigende werking. En dus rijd ik om, zie ik dorpen die ik nooit zag. Maar het is wel een gedoe en het kost veel tijd. Elk autoritje wordt een expeditie.

Ik vraag de psycholoog of pillen geen optie zijn, maar dat vindt hij te vroeg. Hij wil eerst EMDR proberen. EMDR staat voor *Eye Movement Desensitization and Reprocessing* en is een bewezen methode voor angstklachten. Het komt erop neer dat ik terug moet naar mijn angstmoment, een cijfer moet geven aan de angst en die angst vervolgens moet terugbrengen naar het cijfer 1, wat zo veel betekent als: geen angstklacht. Ik vind het een mooi idee. Het probleem is echter dat ik op de stoel bij de psycholoog de angst nauwelijks terug kan halen, terwijl hij me op de snelweg overvalt als een struikrover in een slechte western.

De psycholoog stelt ook voor dat ik dagelijks een bodyscan doe. Ik moet dan thuis met een koptelefoontje op mijn oren op een matje gaan liggen, en luisteren naar een stem die het contact met mijn lichaam herstelt. Want dat contact ben ik volgens hem kwijtgeraakt.

Er is ook goed nieuws. De rechterkant van mijn gezicht, die een paar maanden geleden nog onder de rode vlekken zat, is nagenoeg leeg, op een paar gloeiende brandpunten na. Bovendien lijkt ik ook wat van mijn relativeringsvermogen teruggevonden te hebben.

Als ik de week na het interview bij de psycholoog kom, schuif ik de stoel wat dichterbij hem toe. Naar de stenen kijk ik niet. Ik vertel

over het interview. Dat het, toen ik eenmaal bezig was, vanzelf leek te gaan. Ik hoefde niet naar woorden te zoeken. We voerden een echt gesprek, Jack Poels en ik.

De psycholoog leunt achterover. 'Tuurlijk,' zegt hij. 'Je stond in je kracht.'

's Avonds krijg ik mail van Jack Poels:

DAG RALF, VANUIT DE HMH WAAR WE ZIJN VOOR OPNAMEN WIL IK JE EVEN BEDANKEN VOOR JE MOOIE INTERVIEW EN DE RECENSIE VAN LANGS DE WEG VAN HERBERG DE TROOST. OOK VAN TREN MET DE 'GOUDEN OORTJES'. GROET, JACK

Ik besluit nog wat meer in mijn kracht te gaan staan en mail hem op 26 januari 2010 om 23.41:

DAG JACK, AL GERUIME TIJD HEB IK EEN IDEE IN MIJN HOOFD. EERST WAS HET EEN DAGDROOM DIE IK NAAR GELANG IK WILDE AAN OF UIT KON ZETTEN. INMIDDELS IS HET EEN VASTOMLIJNDER, HELDER PLAN GEWORDEN. IK ZOU GRAAG, TENMINSTE ALS JE JE MEDEWERKING WILT VERLENEN, EEN BOEK OVER JE SCHRIJVEN.

Bam. Die is weg. De hoofdzaak staat in elk geval in de eerste alinea: ik wil een boek schrijven over Jack Poels.

En dan, dan is het een kwestie van afwachten. Dagelijks word ik heen en weer geschud tussen hoop en de gedachte: wat heb ik nou toch weer gedaan? Toch vermoed ik dat ik wel antwoord krijg. Ik heb alleen geen idee of dat positief of negatief zal zijn.

Op 7 februari 2010 om een uur of acht 's avonds check ik voor de zoveelste keer mijn mail op mijn telefoon. Ik zie een geel enveloppe dat ik nog niet eerder zag. Jack Poels. RE: VRAAG.

3

Een korte mail is ook een mail. Het duurt even voor ik hem open. Ik kijk naar het gele enveloppe en loop op en neer door de kamer. Als ik hem open, kan ik niet meer dromen, dan is er hoe dan ook iets veranderd.

DAG RALF, LATEN WE 'N KEER SAMEN GAAN ZITTEN EN
BEKIJKEN WAT ER MOGELIJK IS. ROEP JIJ EEN DATUM?!
GROET, JACK

Er volgen meer mails, want tijd is niet meteen gevonden. Maar de vrijdag na carnaval hebben we dan toch een afspraak. Een aangeklede zelfs. Met dank aan Jolanda, de vrouw van Jack.

DAG RALF, DAN HEBBEN WE 'N DATUM EN TIJD TE PAK-
KEN. VANAF 17.00 UUR? MISSCHIE HET NUTTIGE MET
HET AANGENAME VERENIGEN EN OOK ERGENS WAT
ETEN? MIJN VROUW HEEFT VRIENDINNENAVOND, DUS
IK MOET VOOR MEZELF ZORGEN... GROET, JACK

Die vrijdag koers ik binnendoor naar Geldrop. De grote welkomstbogen kondigen restaurant Paradijs duidelijk aan en toch rijd ik ze voorbij. Pas dan stempelen ze de woorden 'Chinees restaurant' in mijn hoofd. Na een rondje rotonde zet ik mijn auto op de parkeerplaats aan de zijkant van het gebouw waar Paradijs zich zou moeten bevinden.

Laat één ding duidelijk zijn, de website zag er beter uit dan de

werkelijkheid. Ik twijfel zelfs even of deze tempel niet al ter ziele is. Twee Chinese vrouwen stappen uit de auto naast de mijne, ze lachen vriendelijk. Hun aanwezigheid hier bewijst dat Paradijs in bedrijf is. Ik vraag waar de ingang is. Zij wijzen me de weg en lopen na mij, met tassen in hun handen, naar binnen.

Daar wacht ik naast een grote vissenkomp – het statussymbool van de Chinese sector – aan een rond tafeltje op de komst van Jack Poels. Ik ben te vroeg. Het is stil. Ik hoor alleen de pomp die water ververst in de vissenkomp. Ik bestel een Spa rood.

In zijn laatste mail liet hij mij de keuze: Paradijs in Geldrop of De Turfhoeve in Sevenum. Over het laatste restaurant schreef hij dat er *normaal*, goed eten geserveerd wordt, wat ik in eerste instantie opvat als *normaal gesproken* is het eten er goed. Later bedenk ik me dat hij natuurlijk bedoelt dat het eten er *normaal* is. Ik bekeek de site van De Turfhoeve en mijn oog viel op het ‘schnittzelmenu’. Normaler kan inderdaad niet. Hoewel het aanlokkelijk klinkt om met Jack Poels een schnitzelmenuutje weg te spitten, kies ik meteen voor de Chinees. Chinezen met Poels, dat heeft wel wat. Maar eerlijk is eerlijk, het belangrijkste is dat ik de snelweg kan mijden.

Waarom hij deze twee opties noemt, is me trouwens een raadsel. Geldrop en Sevenum, daar ligt nog heel veel tussen. Waarom juist deze twee keuzes? Het moet de ligging zijn, net langs de snelweg. Ik ben licht teleurgesteld over deze praktische benadering van ons etentje, maar zet dat onbehagen snel opzij door te denken aan een rijsttafel met enorme hoeveelheden vlees. Ik hoop dat hij heel veel gaat eten. Extra saté bestelt bijvoorbeeld.

Ik kijk opzij naar de enorme bak met vissen en zie dat de oranje-witte vissen er de dienst uitmaken. Het restaurant is rechthoekig en lijkt te bestaan uit verschillende sectoren, die gescheiden worden door rieten hekjes. Elke sector staat voor een bepaalde keuken. Ik hoor gerommel in de keuken en wacht. Ik open mijn tas, pak het schrijfblok en bekijk mijn aantekeningen alsof ik zo da-

delijk mondeling overhoord ga worden. Wat ik lees, weet ik al. Ik scan mijn opsomming:

Jack Poels, geboren op 27 juni 1957, Ridder in de Orde van Oranje Nassau. Rowwen Hèze bestaat bijna vijftieng jaar, heeft landelijke bekendheid. Pinkpop, Lowlands. Zijn eerste band was hardrockband Bad Edge. Pas toen hij in het Limburgs ging zingen werd het succes landelijk. Hij werkte in een drukkerij en deed de grafische school. Daarnaast ontwikkelde Poels zich tot een verdienstelijk schilder en schreef hij columns en gedichten voor *Dagblad De Limburger*. Hij schreef trouwens ook columns voor *de Volkskrant*.

Nou en? Wat moet ik hiermee? Ik moet dadelijk juist duidelijk gaan maken wat hier níét staat. Dat ik wil weten wie hij echt is, bijvoorbeeld. Wat het verschil is tussen de Poels van Rowwen Hèze en die van Herberg De Troost. Wat de invloed is op zijn privéleven. Daarnaast ben ik nieuwsgierig. Hoe gaat dat in die kleedkamers? Wat is het rock-'n-rollgehalte van Jack Poels? Is hij onzeker over zijn gedichten, zijn schilderijen, zijn teksten? Of juist niet? Dat moet ik vragen. Ik weet niet of me dat lukt.

Wanneer ik over mijn schouder kijk, zie ik hem binnenkomen door de gang. Hij loopt als een cowboy die een saloon binnenslentert, alsof zijn laarzen – want die heeft hij aan – verende zolen hebben.

We schudden elkaar de hand. Hij lacht en hij zegt zacht: 'Dag Ralf.' Zijn stem daalt of stijgt een toontje op de 'alf'. Hij lacht zachtjes en vriendelijk. Ik vermoed dat hij ook wel weet dat dit voor mij niet gewoon een bezoekje aan de Chinees op de hoek is.

Ik registreer dat hij in zijn rechterhand een groot pakket heeft, vermoedelijk een schilderij. Verder valt me weer op hoe groot hij is. De baard staat nog steeds en hij draagt een Noorse trui die sommige mensen zou neersabelen, maar hem alleen maar robuuster

maakt. Je ziet hem zo de netten binnenhalen, met twee stenen vuur maken en een vis roken.

Mijn openingsvraag is: 'Heb je nog carnaval gevierd?' Wederom geen geniale vraag, maar het is in elk geval een vraag.

Hij begint meteen te praten, alsof hij weer terug is in zijn stamkroeg in America. 'De maandag, ja, die was stevig. Van halfvier tot halftwaalf en daarna nog balletjes in tomatensaus.' Hij kijkt het lege restaurant in alsof hij de balletjes in tomatensaus nog proeft. 'Weet je hoe ik op Paradijs kom? Ik eet hier geregeld sushi met Jolanda, mijn vrouw. We zijn gek op sushi. En dit is vanaf America de dichtstbijzijnde mogelijkheid.'

We bladeren door de kaart met de honderden gerechten en ik zie dat die net als het restaurant in sectoren verdeeld is: Kantonees, Thais, Chinees en Japans. De serveerster zet een klein bakje kroepoek neer en Jack bestelt een glas Spa rood.

Als de serveerster wegloopt, spreekt hij uit wat in de lucht hangt: 'En toen wilde Ralf een boek schrijven.'

Achter Jack zie ik een gezelschap het restaurant binnenkomen, maar ze lossen op als deze balzaal in elkaar krimpt tot ons tafeltje. Ik vergeet mijn aantekeningen en leg uit wat ik wil: een sfeertekening maken van zijn leven en werk. Meer beschrijvend dan gericht op feiten. Het lijkt hem aan te spreken. Ik vat moed en praat door.

'Heb je al eens eerder een boek geschreven?' vraagt hij als ik mijn verhaal heb gedaan. Voor ik kan antwoorden, zegt hij dat hij nog geen biografie wil. 'Daar vind ik het nu te vroeg voor, misschien als ik zestig ben ofzo.'

Mijn teleurstelling duurt niet lang. Hij zal me immers niet voor niks naar Geldrop hebben laten komen. De serveerster gaat ons voor naar een andere tafel, midden in het restaurant. Sushi als voorgerecht. Beiden zijn we onhandig met de stokjes. Dat is in elk geval een overeenkomst. Terwijl ik nadenk over volgende vragen, wordt Jack opgezogen door zijn bord. Voorzichtig gaat hij met zijn

sushi langs de wasabi, dan druppelt hij wat sojasaus op het pakketje tussen de stokjes. Hij steekt het in zijn mond, kauwt rustig en laat de smaak ontploffen in zijn mond. Ik denk: vragen stellen heeft nu geen zin, dit gaat even voor.

Het hoofdgerecht is Thais. Hij neemt kip met bami, ik garnalen met witte rijst. Hij vraagt of hij een garnaal mag proeven. Dat mag. Hij proeft en zegt in zichzelf: ‘Man, man.’

Als de borden leeg zijn, komt hij terug op aarde. Hij schudt een lekker rillinkje tussen zijn schouderbladen weg en zegt dan: ‘Moet je eens kijken, ik wil je wat laten zien.’ Hij haalt het pakket tevoorschijn, neemt er een tekening uit en legt die naast de tafel op de grond. We staan gebogen naast ons tafeltje in de grote, nagenoeg lege Chinese eettempel en voor ons ligt een potloodtekening, die onmiskenbaar zijn handschrift draagt. Ik zie een boerderij met een welkomstpoort, torens met daarin ronde ramen en een binnenplaats.

‘Hier moet de fanfare gaan spelen, de studio van Tren komt erin, net als het Rowwen Hèze-headquarters. Het moet een broedplaats worden voor culturele activiteiten uit de hele regio. Mensen kunnen hier straks eten en drinken en als ze willen, kunnen ze overnachten.’

Zijn ogen glinsteren en ik wacht af.

‘Kijk,’ zegt hij. ‘Dit wordt Herberg De Troost.’

Hij gaat me te snel nu. Ik moet even schakelen. Na het interview van een paar maanden geleden was ik in de veronderstelling dat Herberg De Troost niet meer was dan een nevenprojectje voor Rowwen Hèze. Een leuk uitstapje, met een plaat en wat optredens in een smaakvolle, intieme setting. Gewoon om even wat anders te doen. Even weg van de snelweg, zoals hij het noemde. Omdat er ruimte voor was of gemaakt kon worden. Maar dit klinkt menens. Misschien is de noodzaak voor hem om even een afslag te nemen wel veel groter dan ik toen dacht. Ik zie nu grote, glinsterende ogen. Ik zie wat ik aan hem zag toen de sushi verscheen.

Hij noemt namen die ik niet ken, praat over mensen met ideeën en geld en langzaam begint het me te dagen. Er komt een echte herberg. Naast de band Herberg De Troost en de Herberg De Troost in het hoofd van Jack Poels, de plek waar hij de dingen bedenkt, komt er een concreet gebouw van steen. Maar waarom? Waarom is dit zo belangrijk voor hem? Hij is nu bijna vijftientig jaar het gezicht van Rowwen Hèze. Hij schrijft de teksten en de muziek. Hij is de stem van Rowwen Hèze. Van Eijsden tot Amsterdam, de tent, de zaal en het theater gaan plat. Nog steeds. Is dat niet genoeg? Of is dat geen goede vraag? Is de machine te groot, te log? Of wil hij nu eens op anderen leunen? Dát zijn vragen.

Niet of je carnaval gevierd hebt.

Hij onderbreekt mijn gedachten: ‘Ken je Hotel New York?’

Dat ken ik.

‘Dat heeft een boek. Zoiets zou ik nou ook wel over Herberg De Troost willen. Je kunt het proces helemaal volgen: de gedichten, de muziek, de bouw. Volgend jaar oktober moet de Herberg er staan en het zou mooi zijn als we dan bij de oplevering jouw boek konden presenteren.’ Dan staat hij op. ‘Ik ben zo terug.’

Als hij terugkomt, heeft hij betaald. Staand zegt hij tegen me: ‘Wat je in dat boek zou moeten schrijven, weet ik natuurlijk ook niet precies. Misschien kun je hier wel beginnen. Het zou mooi zijn als iemand me hier herkent.’ Hij lacht.

Hij loopt voor me uit naar de parkeerplaats. Verend, relaxed. Ik maak twee keer zo veel passen om hem bij te houden.

Als hij wegrijdt, stuift er wat zand rond de wielen van zijn auto omhoog. Hij buigt zich richting voorruit en zwaait. Ik wacht even voor ik de auto start en bedenk wat dit betekent: ik heb het vertrouwen van Jack Poels gewonnen. Wat de doorslag heeft gegeven, weet ik niet, want zo overtuigend was ik niet. Misschien heeft hij intuïtief wel besloten dat ik ‘goed volk’ ben. Dat zou mooi zijn.